

VAM ARRIBAR EN AQUELL POBLE I NO HI HAVIA NINGÚ,
 PERÒ PER PLACES I PASSATGES SENTÍEM LA FRESSA DELS
 QUI FOREN I DE LLURS DANSES, I LES ESQUERDES DELS
 MURS ESBOSSAVEN LA FAÇ DELS QUI VINDRAN. UNA
 LLEGENDA CLANDESTINA, GRAVADA AL PEU D'UNES
 FIGURES QUE IMITAVEN, RÚSTEGUES, UNS MÍSERS
 INFANTS, DEIA: «SEMPRE SOM EN EXISTÈNCIA D'ALTRI».
 VAM FUGIR PEL COLL FRONTERER VESTITS AMB PELLIS
 PRIMITIVES I CARREGATS DE LLIBRES

No tinguis por, les ombres són de pedra;
 Llindes endins remoregen fontanes
 I el vent fullós virolai dels espectres.
 Per cambra i clasta sento veus i passos,
 I cants de nit en llargues foradades
 Sota els vinyars amb clarors europees.

A les parets, als batents de finestra
 I als horts murats veig les cares pintades
 Dels qui van viure, vidents, en els segles,
 Dels qui vindran—franques lluors futures!
 Hi som tu i jo, la testa decantada,
 Amb colors crues de ratlla extremosa.

Pertot, ah las!, els veires delectables:
 Escrits antics camperols i purpuris,
 Naus boreals a la lloia votiva,
 Voris vexats amb empremtes divines,
 Calcs d'En Miró amb alfabetes rupestres
 —Verds i grocs lents en naufragi de tintes.

Sota el pont vell amagàvem les armes,
 I riu avall se'n van les salzeredes

I llur embruix, les corol·les nocturnes,
Pàl·lids icons i confuses roselles.
Oh missatger, núvol alat, oratge:

—Aombra el mar amb àcides parpelles!
Al bardissar hi ha una toia esfullada
Amb rous secrets i ceres clandestines,
De quan olfacte i ull eren dolls d'aigua
Cascadejant en un verger de laques
I l'home era home en una selva d'homes:

Marfils en creu coberts amb gases rosa!
—Aixeca el braç, sagnosos els estigmes,
I toca el cel, oh blancors deslligades!
Nacres solars del Diví Simulacre,
Amb gels ocults que delaten el pòrfir
I sots pregons amb sidèries polpes:
Venci el blau pur i brolli la semença!

Al celler musc amb frescors molineres
Sentim, oh hisops pasquals!, música nova
I balls d'avui, complantes enyorades;
(Aspres besars en ponents adriàtics,
Do de tots dos en albergs albanesos).
Però els hostes no hi són i els llibres ens fan nosa!

Caminarem descalços per les pedres,
Flairós el pit dels èxodes herbosos,
El llavi clos a les pairals rondalles,
El front marcat amb sang de les senyeres,
I els ulls perduts als brulls de falses Medes
Amb fars i freus a les cales adverses.

Veiem el mar entre parets calentes,
Ceps cimejants i arbòries fumeres.
—Dem-nos les mans i desxifrem els signes!
El cercle pur prolonga llums sonores
Al pur desert, hivernacle de perles;
Ens parlem baix en una llengua estranya.

Heus ací el bar i allà la barberia.
Al Pla de Dalt, amb farigoles tendres,
El dolmen, nu, gravat amb els horòscops.
I al peu del mas, a l'ombrosa comella,
Testes de sants entre bidons i rodes.
Oh voluntat de foc que empeny la brisa!

Tornarem sols per la isarda drecera
Que no sé on duu, darrere la duana,
Coberts de pells, corbats pels incunables
I els cossos balbs:

—*No miris endarrere!*
Una barca s'emporta les campanes
I hem escampat els vidres per la platja!

Portbou, octubre 1934

De Les Irreals omegues, 1949